

къмъ рогозката, дигна юмручето си и тупна съ кракъ:

— Лотъ флонтъ!

Жанката го щипна по бузката.

— Какво дума? — обърна се той къмъ до-макинята.

— Знамъ ли!... Тейко имъ ги учи...

— Ами кжде е той, тука ли е?... Ние съ него още не сме се виждали...

— Закара едно колело на батювъ Колювъ Добря... Две опциди паднали, та да ги направи... Стѣга колата, тия дни ще почнемъ да носимъ снопи...

— Време е, — каза нѣкакъ безсмислено Жанката. „Какъ ли ще ме посрещне?“ — попита се той и единъ дълбокъ страхъ скова гърдитъ му. Дали не бѣше по-хубаво да повика стария, Гроздана, въ кжщи, да му понаговори туй-онуй и чакъ следъ това, като поопита, да иде направо до Вѣлка?... Жанката редѣше въ ума си думитъ, които трѣбваше да му каже, за да мине бързо и благополучно всичко. И тъкмо когато подредѣше изреченията, мисълта за откази разваляше всичко. „Хайде пъкъ и азъ!“ — Успокояваше се Жанката. — „Министъръ да е, пакъ ще приеме...“

До като кроеше планове за срѣщата, Грозданица излезе отъ избата съ чаша кафе.

— Вземи, свато!

— Нѣмаше нужда бе свате, защо си правишъ трудъ!

— Какъвъ трудъ!... Стѣгнахъ одева малко хръвца да имъ сготвя нѣщичко за вечеря... голѣма работа...

Жанката сръбна и дигна глава.

— Сватанака, сватята... Кжде сж?

— Грозю копае бунаръ...